

オーディション

*Rju
Murakami*

AUD

CIJA

村上龍

BOOKA.

Knjiga **020**

Edicija **Istočno od raja**

RJU MURAKAMI

AUDICIJA

Naslov originala

RYU MURAKAMI

AUDITION

Copyright © 1997 Ryu Murakami

English translation copyright © 2009 Ralph

McCarthy

ZA IZDAVAČA

Ivan Bevc

Nika Strugar Bevc

© za srpsko izdanje

BOOKA

11000 Beograd, Slanački put 128

office@booka.in

www.booka.in

PREVOD SA ENGLESKOG

Zoran Trklja i Ljiljana Bubalo

LEKTURA I KOREKTURA

Agencija Tekstogradnja

DIZAJN KORICA I PRELOM

Ivan Benussi

ŠTAMPA

DMD Štamparija

Beograd, 2012.

Prvo izdanje

Sva prava zadržana.

Nijedan deo ove knjige ne može se koristiti
niti reprodukovati u bilo kom obliku bez pismene
saglasnosti izdavača.

オーディション

AUD **CIJA**

ROMAN

RJU MURAKAMI

S ENGLSKOG PREVELI
Zoran Trklja i Ljiljana Bubalo

BOOKA.

„Što ne nađeš sebi novu ženu, ćale?“

To pitanje, koje mu je postavio njegov sin Šige, ubrzalo je Aojaminu odluku da se ponovo oženi.

Šigeova majka, Rjoko, umrla je od raka pre nekih sedam godina, kada je njemu bilo osam a Aojami trideset pet. Zbog njene relativne mladosti, bolest se brzo proširila. Operisali su je jednom, ali se bolest gotovo odmah vratila, i u roku od mesec dana sve je bilo gotovo.

„Nije imala vremena da pati, a čak ni da tuguje“, poverio se tada Aojama jednom bliskom prijatelju.

Rjokin otac je bio vlasnik vrlo poštovane male firme koja je generacijama proizvodila kvalitetne muzičke instrumente. On i njegova žena, ljubitelji džeza i klasične muzike, svoju su kćer odgajili u strogom ali ipak toplom domaćinstvu. Rjoko je bila prefinjena, inteligentna i zapanjujuće privlačna. Takođe, bila je žena ogromne unutrašnje snage i, kao supruga, Aojamina tiha podrška u svim aspektima njegovog života i karijere. Nikada on neće zaboraviti da je isključivo zahvaljujući njenoj pomoći i razumevanju uspeo u svojoj Velikoj Avanturi: da napusti ogromnu marketinšku agenciju u kojoj je radio više od deset godina i osnuje firmu za video produkciju.

Iako se to dešavalo u vreme ekspanzije internet kompanija, kada se činilo da novac pada s neba, sâm broj mladih produkcijskih kuća značio je žestoku konkurenciju, i tokom mnogih meseci Aojamina avantura ljuljala se na ivici bankrota. Rjokin otac je bio taj koji će ga spasti.

Njegova firma je osmislila i proizvela orgulje za katoličke crkve širom Jugoistočne Azije u vreme kada je na tim prostorima počela ekspanzija video-rikordera, i Aojama se dosetio da proizvede jednostavnu video prezentaciju scena iz Novog zaveta. Sinhronizovani na razne jezike, ti su snimci prodavani bukvalno u stotinama hiljada kopija – gotovo u potpunosti zahvaljujući tastovim vezama.

Mnoge žene bi, možda, takvim stvarima mahale mužu ispred nosa, ali ne i skromna i smerna Rjoko. Prirodno, Aojama je prema svojoj ženi osećao samo ljubav, poštovanje i zahvalnost, ali je isto tako istina da joj je, još od svojih agencijskih dana, bio preterano neveran. Najkritičniji slučaj desio se odmah nakon što je film o Isusu postao popularan, kada se, na krilima novostečenog bogatstva, spetljao s hostesom noćnog kluba. Ali čak je i tada Rjoko zadržala svoju mirnoću i dostojanstvo, i u kući nikada nije došlo do ozbiljnije svađe. Njeni glavni prioriteti – iznad svega – bili su Šigeovo blagostanje i obrazovanje.

Koji to muž nikada nije razmatrao kako bi mogao da bude slobodan kad bi njegova žena odjednom nestala? I koliko njih odbrojava dane do njenog odlaska s decom na nedelju dana kod svojih? Kada bi ti muškarci stvarno ostali bez svojih žena, samo nekolicina bi uspela da skupi dovoljno volje ili energije da podivlja; tek tada bi postali svesni moralne podrške koju su uzimali zdravo za gotovo. Kada je ostao bez Rjoko, Aojamu je ophrvalo osećanje potpune nemoći. Konačno, obratio se prijatelju lekaru, koji ga je upozorio da je samo na korak od kliničke depresije. „Ako ne postaviš neke pozitivne ciljeve u životu, stvarno ćeš se razboleti“, rekao mu je prijatelj, i Aojama je postavio dva cilja.

Jedan je bio da sa sinom provodi što je moguće više vremena. Šige je bio u sličnom stanju šoka, razoren majčinom smrću, i Aojama je predano radio na tome da pronađe stvari koje bi njih dvojica mogli zajedno da rade. Kupio je lopticu

za bejzbol i rukavice, izbrusio svoju veštinu u video igrama, i gledao više filmova nego ikada pre. Ali budući da je posao podizanja dečaka oduvek prepuštao Rjoko, prošle su nedelje pre nego što je stvarno osetio da počinju da se zbližavaju. Plivanje je bilo jedna od aktivnosti koja im je pružila mnogo dobro provedenog vremena. Aojama se učlanio u lokalni sportski klub, i njih dvojica su skoro svako veče plivali. Šige je imao strah od vode ali mu je otac strpljivo pomagao da ga prevaziđe, učeći ga prsnom, a kasnije i slobodnom stilu plivanja.

Nekih šest meseci nakon Rjokine smrti, u vreme kada je Šige uspevao da slobodnim stilom prepliva sto metara, Aojama je shvatio da su obojica konačno na putu oporavka. Rjoko je umrla usred zime, a sada je bila sezona kiša. Hodajući po parkiralištu sportskog kluba, Šige je pokazao ka bokoru hortenzija i rekao: „Lepe su, zar ne, tata?“ Stvarno su bile lepe, pomislio je Aojama. Živa ljubičasta boja cvetova bila je nešto što je mogao gotovo da oseti u prijatnom umoru tela posle plivanja. Prošlo je mnogo vremena otkad su on ili Šige bili u stanju da se dive stvarima kao što je cveće.

Njegov drugi cilj bio je da u Japan dovede legendarnu orguljašicu. Ta vremešna muzičarka, koja je čitav svoj vek provela u Istočnoj Nemačkoj, bila je poznata zaljubljenicima širom sveta iako skoro nikada nije imala neki veći javni nastup. Aojama je svoju nameru započeo pažljivo sročnim dugim pismom, a nastavio istraživanjem hrišćanstva, Bahovog života i kulture srednjovekovne Evrope. Dao je da se pismo prevede na nemački, počeo i sâm da uči taj jezik, i čak počeo da istražuje koja bi dvorana bila najbolja za njen nastup. Promoteri su ga ismevali čim bi spomenuo ime čuvene orguljašice, ali Aojama je bio odlučan da uspe – i to isključivo sopstvenim trudom. Nije zatražio pomoć od Rjokinog oca, niti je dozvolio da starac sazna za njegovu nameru. A kada je, nakon dve godine slanja pisama bez ikakvih naznaka da ih ona čita, konačno dobio odgovor – i mada je odgovor bio jednostavno i ljubazno odbijanje

da nastupi – Aojami su bukvalno potekle suze radosnice. Nastavio je da joj piše – desetine pisama o tome kako je njihova dužnost – kao vernika – da najsofisticiranijom tehnologijom snime i sačuvaju njen nastup na tom predivnom instrumentu. Aojama zapravo nije verovao u boga, ali mu je iskustvo s filmom o Isusu dobro poslužilo, i pet godina nakon što je poslao prvo pismo, uspeo je da legendarnu umetnicu dovede u Japan. Održala je jedan besplatni koncert u dvorani muzičke škole u Medžiru, a Aojama je napravio i video zapis događaja i snimio ga filmskom trakom. Niko nije bio zadovoljniji ovim događajem od Rjokinog oca, koji je dobro razumeo šta to simbolizuje za njegovog zeta: rekviem za Rjoko i početak novog života.

S petnaest, Šige je već premašio Aojaminih 174 centimetra visine i bio mnogo brži plivač i prsnim i slobodnim stilom. Godinu dana nakon Rjokine smrti obojica su počela da igraju tenis, ali je Šige, koji je od majke nasledio i izgled i karakter, mnogo brže napredovao. Živeli su u kući u Suginami-Ku, prostranom domu na posedu površine osam stotina kvadratnih metara, koju je Aojama iznajmio od poznanika Rjokinog oca. Vlasnik je bio jedan stari gospodin koji je nekada davno komponovao popularne melodije, a sada je živeo u podnožju planine Fudži, u staračkom domu sa sopstvenim izvorištima tople vode. Stanarina – otprilike pola miliona jena mesečno – nije bila problem za Aojamu sa uspešnom kompanijom iza sebe. U svojim kancelarijama, u zgradi na Bulevaru Meidži u Šibui, zapošljavao je četrnaest ljudi.

Šige je pohađao privatnu školu u zapadnom Tokiju. Isticao se u engleskom i posebno u biologiji, i imao je mnogo prijatelja. Bilo je nedeljno popodne usred leta, i njih dvojica su sedeli u dnevnoj sobi i gledali ženski maraton kad je Šige postavio to pitanje od kojeg je sve počelo.

Dnevna soba je zauzimala veći deo prvog sprata. U njoj se nalazila ogromna ugaona garnitura; veliki kvadratni klupski sto, televizor s ekranom od dvadeset sedam inča, muzički

uređaji i ogroman bar od mahagonija. Aojama se izležavao na kauču pijuckajući pivo iz limenke. S mesta na kom je ležao pružao mu se pogled na vrt koji se prostirao iza kliznih staklenih vrata, uokvirenih čipkastim zavesama koje je, još davno, Rjoko porubila i okačila. Kućna pomoćnica, gospođa Rie, bila je napolju sa Gangstom, biglom koji je lajao i trčkarao oko nje. Gospođa Rie, četrdesetdevetogodišnja krupna, dobroćudna žena volela je šansone, putovanja i Furutu, hvatača Svolousa. Aojama ju je prvobitno zaposlio pre četiri godine preko neke agencije, ali budući da je živela u blizini i izgradila prisan odnos sa Šigeom – potpisali su dugoročni ugovor.

Nekih dvadeset minuta nakon početka maratona, došao je Šige, zavalio se u kauč preko puta i rekao: „Šta to gledaš, ćale?“

Počeo je da ga zove „ćale“ pre nekih šest meseci. Aojama se pridigao i dohvatio cigarete.

„Hoćeš li ovu nedelju konačno provesti kod kuće?“, upitao ga je.

„Kasnije idem napolje. Sad je vrelo kao u paklu. Šta je ovo?“

„Šta?“

„Nisam znao da voliš maratone.“

„Ne volim.“

„Pa?“

„Žene su.“

„Ali ne baš lepe. Kost i koža.“

„Predviđam“, rekao je Aojama, „da će u maratonu žene biti bolje od muškaraca.“

„Jer...?“

„Psihologija. Procenat masnog tkiva, takve stvari. Nadam se da ću biti svedok istorijskog trenutka kada će žena postati najbrži svetski maratonac. To se, verovatno, neće desiti baš tako skoro, ali...“

Šige je odmahnuo glavom i rekao: „Neko bi trebalo da živne.“

„Živahan sam ja. Ali čoveku je s vremena na vreme potreban slobodan dan, a tada vegetiram. Odmaram mozak.“

„Trči li neka iz Uzbekistana?“, upitao je Šige.

„Iz Uzbekistana?“

„Povremeno viđam jednu devojkicu u vozu, otprilike svaki drugi dan. Stvarno je lepa. Kada sam konačno skupio hrabrost da joj se obratim, ispostavilo se da je iz Uzbekistana. Radi u poslastičarnici u Tačikavi i uporedo pohađa školu za negovateljice. Stvarno, stvarno lepa, znaš? Nije čak ni smešno koliko su devojkice iz moje škole ružne. U osnovnoj je još i bilo nekoliko njih koje su bile kao *vau*, ali ne znam šta im se desilo. Gde su nestale sve lepe cure?“

Kamere su snimale dve japanske trkačice u predvodničkoj grupi. U najboljem slučaju, obe su bile tek prosečnog izgleda. Pre nekoliko godina bila je jedna japanska maratonka koju je Aojama smatrao privlačnom. Gledao ju je na olimpijskim igrama. Da li u Barseloni, ili u Seulu?

„Lepe žene su poput jelenka“, rekao je. „Poput skoro izumrlog crnog pantera, ili poput one praistorijske ribe koju su pro našli kod Madagaskara – celekant. Nije baš da ćeš nasred ulice naleteti na jelenka, zar ne? Moraš zaći duboko u šumu, pod neko drvo.“

„Ili u prodavnicu kućnih ljubimaca.“

„Preskupi su.“

„Pa gde su onda sve te lepe žene?“

„Pa, jata lepih žena naći ćeš po čekaonicama televizije *Fudži*, ili kako vise u zadimljenim podrumima klubova u Ropongiju, ali...“, zaustavio se pre nego što je dodao: „i one su *preskupe*.“ Šige je od majke nasledio fini osećaj za to šta je prikladno.

Neko vreme su u tišini gledali trku. Aojama je uhvatio sebe u razmišljanju kako se njegovo shvatanje maratona izmenilo. Kada je kao dete gledao Abebea Bikilu na Olimpijskim igrama u Tokiju, imao je nedvosmislen osećaj da maraton nešto simboliše. Bilo je lako poistovetiti se s trkačima, s njihovim snovima i nadanjima. Japan je tada, kao nacija, težio nečemu u šta je, činilo se, svaki pojedinac investirao. A to „nešto“ nije

bio samo ekonomski rast, ili transformacija jena u konvertibilnu valutu. Više se radilo o dostupnosti informacija. Informacija je bila neophodna, i to ne samo kao sredstvo za sticanje osnovnih potrepština poput hrane, odeće i zdravstvene zaštite. Nakon samo dve ili tri godine od završetka Drugog svetskog rata, glad je u Japanu praktično iskorenjena, a ipak su Japanci nastavili da rintaju kao da im život visi o koncu. Zašto? Da bi stvorili izobilje? Ako je tako, gde je to izobilje? Gde su luksuzne vile? Beton, staklo i čelik su na svakom koraku, a ljudi se svakog jutra i dalje nabijaju u dupke pune vozove, izlažući se uslovima koji bi za bilo kog drugog sisara bili kobni. Čini se da Japanci nisu želeli bolji život, već više stvari. A stvari su, naravno, bile vid informacije. Međutim, kada su stvari postale lako dostupne a informacije počele da kruže bez poteškoća, prvobitne težnje su se izgubile u gužvi. Ljude je zarazio koncept da je sreća nešto izvan njih, i rođen je nov i moćan oblik usamljenosti. Pomešajte usamljenost sa stresom i iscrpljenošću, i dobićete razne vrste ludila. Povećava se anksioznost, a kako bi je neutralisali, ljudi se okreću ekstremnom seksu, nasilju, pa čak i ubistvu. Kada biste u dobra stara vremena gledali maraton na televiziji, imali ste osećaj da svi dele određene fundamentalne težnje, ali sada su stvari bile drugačije: bez dodatnog objašnjenja shvaćeno je da svaka osoba trči iz svojih ličnih razloga. Za Japance Aojamine generacije to je bila gorka pilula, ali...

Šige je prekinuo ove misli.

„Što ne nađeš sebi novu ženu, ćale?“, upitao je.

Te noći je Šige otišao kod prijatelja, a Aojama je večerao sâm. Gospođa Rie je ostavila lonac kuvanog pirinča, a on je odšetao do obližnje prodavnice delikatesa, specijalizovane za uvoznu hranu, i kupio pečenu patku iz Francuske, malo dimljenog lososa i pečurke. Nije baš preterano voleo da kuva,

ali mu nije bio problem da nešto pripremi za sebe. Skuvao je pečurke i stavio ih na *đinori* tanjir, preko njih je položio lososa, sve posuo kaparima iz tegle, začinio biberom, dodao sok od limuna i malo soja sosa. U frižideru je bilo više od deset vrsta piva – nešto što je bilo nezamislivo u stara vremena, razmišljao je Aojama dok je vadio i otvarao belgijsko pivo.

Kada je otišao da se sretne s orguljašicom, proveo je tri nedelje u gradiću Vitenberg, u bivšoj Istočnoj Nemačkoj, otprilike na pola puta između Lajpciga i Berlina. Tamo je vladala oskudica, ali se gradić nalazio na reci Elbi i pejzaž je bio nestvarno divan. Za razliku od većih gradova, Vitenberg nije imao pijacu za strance i svakog jutra bi Aojama stao u red s lokalnim stanovništvom kako bi kupio hleb i cenjkao se sa seljacima oko povrća, mesa ili domaćeg piva. Bile su to tri sedmice neuobičajene monotonije, lišene bilo kakvih uzbuđenja i iznenađenja, pa ipak nijednog trenutka nije osetio dosadu. Svako popodne, u isto vreme, pozvao bi orguljašicu, koja je živela na rubu grada u jednostavnoj kući od kamena na vrhu brda, i ćaskao s njom na svom skromnom nemačkom o stvarima koje nisu imale nikakve veze s predloženim koncertom. Ostatak dana provodio bi u šetnji kamenitim ulicama pored nabujale, spore Elbe, ili bi sakupljao čaure koje su zaostale od sovjetske vojske iz Drugog svetskog rata, i svake večeri je sebi pripremao večeru. Šporet na gas, koji se nalazio u kući koju je iznajmljivao, bio je muzejski primerak, i sâmo njegovo paljenje bilo je veliki poduhvat, ali je proizvodio misteriozan, bledoplavi plamen u koji je satima mogao da gleda. Tih dana je Aojama doživeo stvaran osećaj ispunjenosti. I taj osećaj ga je istinski izmenio. Zadovoljstvo koje mu je donelo planiranje i organizovanje koncerta postalo je standard, mera za sve što je od tada u svom životu radio. Čak ni kada je pravio TV reklame ili PR spotove više se nije zadovoljavao osrednjošću.

Delom zbog te pedantnosti, posao mu je cvetao ali je, istovremeno, razvratan život koji je vodio dok je Rjoko bila zdrava

za njega izgubio privlačnost. Što ne znači da je živio bez seksa. Uvek su tu bili barovi i klubovi u kojima se moglo pronaći žensko društvo, a i na poslu je imao silne mogućnosti za susrete sa ženama; ipak, nije se upustio ni u šta što bi se moglo nazvati vezom, pa čak ni zaljubljenošću. U jednom trenutku su ga prijatelji i poznanici napali da se ponovo oženi. Čak je i Rjokin otac jednog dana došao do njega noseći sa sobom fotografiju elegantne žene u ranim tridesetim i govoreći mu: „Znam da je krajnje neprikladno da ti, od svih ljudi, ja predložim ovo...“ Ali Aojama je odbijao sve slične ponude i one su, konačno, prestale. Smatrali su ga žestoko odanim uspomeni na svoju ženu, i mada se nije protivio toj oceni, istina je bila da jednostavno nije imao volje. Možda bi i razmislio o novom braku da je bio previše neprivlačan ili previše siromašan da bi zadovoljio svoje seksualne potrebe, ali to nije bio slučaj. Dva cilja koja je postavio sebi nakon Rjokine smrti oduzela su mu više vremena nego što je mogao da zamisli. Naposljetku, oba cilja je ostvario učvrstivši reputaciju i status svoje kompanije iznad svih očekivanja, ali nije imao želju da tu vrstu energije i vremena troši na žene.

Barem dok mu Šige nije postavio čuveno pitanje, i dodao: „U poslednje vreme izgledaš kao da si u žešćem bedaku. Stvarno, čale. Šta kažeš na to da razmisliš o tome da se ponovo oženiš?“

Jošikava, stari prijatelj i kolega iz reklamne agencije, nekih dvadeset godina je radio za televiziju, ali sada se prebacio na film. Iako su im se poslovne karijere razišle, i dalje su bili bliski. Gajili su određeno, duboko ukorenjeno uzajamno poštovanje, koje je sprečavalo kalkulantske oscilacije koja neka prijateljstva učine zamornim.

To što je čovek poput Jošikave s televizije prešao na film nije bilo zato što su filmovi povratili i delić moći i uticaja koje su

nekada imali. U pitanju je bio napredak digitalne tehnologije. Kućni, digitalni video uređaji zahtevali su softver filmskog kvaliteta. Televizijski aparati visoke definicije bili su pristupačni, ali je tehnologija kamera zaostajala, i nije se isplatilo praviti visokobudžetne filmove samo za prateća tržišta. Pregovori sa studijima i sponzorima bili su složeni, i tu je čovek Jošikavine veštine i iskustva bio nužan.

Obično su se nalazili u baru nekog hotela. Jošikava je za večeras odabrao jedan u Akasaki, prilično pretenciozno mesto sa ženom koja svira harfu.

„Šta se desilo s pravim barovima?“, upitao je Jošikava. Zakašnio je pet minuta i dok je naginjao šeri posmatrao je prostoriju. „Mesta u kojima bi se dva prava muškarca opustila uz pravo piće. Pogledaj oko sebe – ovde nema nikoga osim potpuno neshvatljivih parova. Pogledaj onaj par koji srce bladi meri. Jebote. Ne bi bili u stanju da prepoznaju pravi bladi meri ni kad bi upali u njega. Ma, nema veze. Vidi one dve službenice kako se keze okolo dok ih razgaljuje šta-li-već-piju. Gimlete? Kažem ti, za pet godina će svi barovi u zemlji postati obične pivnice.“

„Ne znam“, rekao je Aojama. „Nisam od onih koji misle da su u stara vremena barovi bili mnogo bolji. Za početak, bilo je više diskriminacije, a to je uvek loše. A uverenje da su kokteli na tim snobovskim mestima bili zlatni standard verovatno je još jedna obmana.“

„Ipak se nešto promenilo. Sve je zbrkano. A to nije samo zbog toga što su bogati siromašniji a siromašni bogatiji.“

„A nije li u pitanju samo to što starimo?“

„Jednu stvar sa sigurnošću mogu da kažem“, rekao je. „Svi pretpostavljaju da će svet za deset godina biti manje-više isti, zar ne? Svi mislimo: Pa, biću deset godina stariji. Ali svi pretpostavljamo da ćemo biti živi i da ćemo živeti kao i dosad. Uprkos činjenici da jedan zemljotres ili teroristički napad, ili bilo šta drugo, u sekundi može da nas zbríše s lica zemlje.“

„Pa?“

„Pa, nastavljamo da se ponašamo kao da nema žurbe da se stvari poprave ili da uradimo ono što želimo da uradimo. I kada kažem 'mi' mislim na sve – od prosečnog tinejdžera koji se lomi oko toga da li da pita curu da izađe s njim, do političara koji razmišlja o podizanju PDV-a. Nema razloga da to bude baš *sad*.“

Aojama je primetio da ovaj setan ton u razgovorima s Jošikavom postaje sve više uobičajen. Obojica su bila u ranim četrdesetim, ali ponekad su zvučali baš penzionerski. Pre koju godinu još bi se i našalili oko nerazumevanja „današnje mlađeži“, ali ovo je bilo drugačije.

Razgovor je prešao na muziku. Jošikava je rekao da on i njegov sin, koji je bio Šigeovih godina, ponekad zajedno slušaju *Bitlse*.

„Čovek bi pomislio da neko ko sluša *Bitlse* ne mari za današnje usrane japanske bendove“, rekao je, „ali mislim da to nije nužno istina.“

Ispričao je Aojami o videu koji je snimio jedan od mlađih članova njegove ekipe, koji je dokumentovao stadionski koncert pop pevačice u nekom provincijskom mestu. Jošikava je imao prilike da vidi neke njegove delove, bez zvuka, tokom grube montaže.

„Isprva sam, kunem ti se, pomislio da se radi o ceremoniji neke nove sekte. Desetine hiljada dece, potpuno isto obučene i doterane, ispunilo je stadion u urednim redovima, i svi su se istovremeno propinjali, ili vrištali, ili plakali. Ali niko od te dece – ni jedno jedino – nije izgledalo kao da uživa. Svi su imali taj izraz usamljenosti koji ledi krv u žilama, kao da su zarobljeni na najturobnijoj planeti u univerzumu. Šta se, dođavola, desilo toj deci?“

Kao na šlagvort, harfistkinja je počela da svira „*Eleanor Rigby*“. „Sjajna pesma“, promrmljao je Jošikava, a Aojama je potvrdno klimnuo glavom. Neko vreme u tišini su slušali pesmu. Aojama je svojevremeno kupio taj singl, i pokušavao je da se seti koja je pesma bila na strani B. Mislio je da je u

pitanju bila ili „Taxman“ ili „Yellow Submarine“, kad se Jošikava nasmejao i pljesnuo ga po ramenu.

„I napokon si spreman, a?“

Aojama mu je preko telefona spomenuo ideju da se ponovo oženi.

„To je sjajno“, nastavio je Jošikava. „Svima će biti drago da to čuju. Možda ću se ja malo iznervirati ako bude previše mlada i lepa, ali... Pričaj mi o njoj.“

„Nisam je još našao.“

Jošikava ga je mrko pogledao, a zatim mahnuo konobarici u prolazu i naručio još jedan šeri, rekavši joj da bude dupli. Bilo je četiri konobarice, sve odevene u duge suknje od crvenog pliša, i sve mlade i zapanjujuće privlačne. Verovatno studentkinje koje su ovde radile honorarno, što im je davalo dvadeset ili dvadeset jednu godinu. U svakom slučaju – premlade, mislio je Aojama dok je gledao kako se plišani bokovi njišu ka šanku.

„Još je nisi našao? O čemu pričaš – o ugovorenom braku? Nije da na taj način ne možeš naći neku finu osobu, ali...“

„Ne omiai, ne. Jošikava, jesi li ikada pokušao omiai?“

„Ne daj bože.“

„Ni ja, ali znamo kako to ide. Preko posrednika se nađeš sa ženom na večeri, i ako se svidite jedno drugom, nastavite da se vidate. Što je u redu, ali kada počneš da se viđaš s jednom ženom ne možeš ponovo da ugovoriš omiai s nekom drugom, zar ne?“

Jošikava je slegnuo ramenima. „Biće da je tako.“

„Prilično sam siguran da se očekuje da se stalno viđaš samo s jednom ženom. Ali ko ima vremena za tako nešto? Ja sam zauzet čovek.“

„Kakvu ženu tražiš? Mlađu, pretpostavljam.“

„Nisu mi toliko bitne godine, ali ne tražim previše mladu osobu. Po mogućstvu neku koja ima karijeru i koja je obučena u nekoj disciplini.“

„Disciplini? Misliš na vezivanje i ta sranja?“

Aojama se nasmejao.

„Kretenu. Pričam o, znaš, klasičnoj muzici, ili baletu, takvim stvarima.“

„A, nijanse Rjoko.“

„Ne baš. Razmišljao sam o tome da ništa ne pruža toliko samopouzdanja kao neka klasična veština. Osoba bez samopouzdanja je nesposobna da bude nezavisna, a ljudi koji zavise od svojih partnera uvek stvaraju nezadovoljstvo. Uvek.“

„Da nisi malko probirljiv?“

„Misliš?“

„Klasično obrazovana muzičarka ili balerina? Ne zanima me kakav si ti ulov, ali ovo je previše. Nisi baš Onazis, znaš?“

„Ne mora da bude uspešna, pa čak ni profesionalac. Samo neko ko je nešto ozbiljno učio.“

„Znači da bi mogla da bude i glumica, ili pop pevačica?“

„Ne bih želeo nekoga ko je bio zaražen industrijom zabave.“

„Za to ne mogu da te krivim. To je industrija u kojoj se ljudi kupuju i prodaju poput stoke. Ali ipak, standardi su ti prilično visoki.“

„Bilo bi lepo kada bih imao priliku da je proverim pre nego što se upustim u sve.“

„Šta, da unajmiš detektiva?“

„Uozbilji se. Mislio sam da porazgovaram s njom, da joj postavim gomilu pitanja. Naravno, idealna situacija bila bi kada bih mogao da upoznam i intervjuišem što je moguće više žena za relativno kratko vreme. A što se tiče godina, recimo od srednjih dvadesetih do ranih tridesetih. Mislim da...“

„Čekaj malo“, rekao je Jošikava. Gucnuo je malo svog novog šerija, a zatim naslonio obraz na šaku, razmišljajući. „Postoji samo jedan način“, konačno je izustio i gucnuo još malo. „Hajde da organizujemo audiciju.“

2

„Veruj mi u vezi s ovim. Da li sam te ikada izneverio? A kada se radi o organizovanju audicija, tu sam profi. Samo sve pre-pusti meni.“

Jošikava se neuobičajeno zagrejao te večeri. Nezadovoljan pićencima u tihom hotelskom baru, strpao je Aojamu u taksi i odveo u ono što je nazvao „posebnim mestom“, klub u Ropongiju. Hostese su bile obučene u providne večernje haljine, a klub je bio uređen u italijanskom stilu, s kožnim sofama i reljefnim mlečnim staklom koje je razdvajalo stolove. Retke, napadne biljke u saksijama bile su strateški postavljene širom prostorije, a sa zvučnika je cureo bezlični evro-džez. Iako je Aojama znao da ovakva mesta znaju da budu papreno skupa, nije mogao da shvati šta je u vezi s njima bilo tako posebno. Bila je gužva, i ljudi su sedeli čak i za šankom, ali osoblje je pozdravljalo Jošikavu kao da je neka slavna ličnost. Konobar, kakav se retko viđa u ovakvim *fensi* baruštinama – lik u kasnim dvadesetim, grubih crta lica, s pirsinzima u ušima, nosu i usni, obučen u zelenkastosmeđe odelo – odveo ih je do ugaone sofe u uglu prostorije. Na okrugli sto je stavio bocu trideset godina starog *balantajns* viskija, posudu s ledom, sifon sode i čaše, izrazivši nadu da im neće biti problem da sačekaju deset-petnaest minuta. Što je, naravno, značilo da su sve hostese trenutno zauzete.

„Nedvosmisleno fina, opuštena atmosfera“, rekao je Aojama kada se konobar povukao, „a zasigurno i dovoljno otmena. Ali šta je tačno toliko posebno?“

„Vrlo jednostavno. Nema sponzoruša. Još otkad je pukao biznis na netu, jedine žene koje si mogao da nađeš u propalim klubovima u Ginzi bile su glupače koje su izgledale kao da su se skinule sa šipke neke diskoteke, zar ne? Kao što si spomenuo ranije večeras: žene koje su odlučne da od svog života nešto naprave imaju manje šanse da ostanu praznoglave. Ove cure nisu samo prelepe, sve one pokušavaju da uspeju kao pevačice ili plesačice ili glumice. Posao na ovakvom mestu zapravo je zdrav način da se umetnica u probou izdržava. Iznenadilo bi te koliko je teško opstati u izvođačkom poslu a ne završiti u porno industriji ili u erotskim časopisima. Imaš li uopšte predstavu koliko ženâ danas sebe naziva glumicama? To je epidemija. Glumice na sve strane, a teško da ćeš među svima njima pronaći poznato lice. Broj glumica se povećao hiljadu puta, mada ne pravimo mnogo više filmova nego pre. Stvarno bizaran fenomen, ako mene pitaš. Ali, radiće u tvoju korist.“

Mislio je na ideju o audiciji. Audicije nisu bile nepoznanica za Aojamu, budući da je ih je i sâm organizovao za razne TV reklame i korporativne filmove. Dok bi sedeo u studiju i odmeravao špalir od petnaest ili dvadeset golišavih kandidatkinja, na pamet su mu padali izrazi poput „trgovina robljem“ ili „licitacija“. Naravno da nisu bile robinje, ali nije bilo sumnje da devojke u bikinijima postrojene na maloj bini zapravo pokušavaju da se prodaju. Kupovina i prodaja osnov su takvog društvenog odnosa, a roba koju su glumice ili modeli nudile nije bila ništa drugo do one same. Da li je stvarno ispravno, pitao se Aojama, iskoristiti takav sistem u pronalaženju nove žene?

„Šta ti je?“, upitao je Jošikava. „I ne piješ. Šta je, ne sviđa ti se moja uzvišena i briljantna ideja?“

„Neću da kažem da mi se ne sviđa.“ Aojama je podigao čašu i uzeo gutljaj. „Ipak, imam određenih ograda.“

„Ali to je jedini mogući put koji zadovoljava tvoje zahteve! Brine te novac?“

„Novac je jedno pitanje. Šta je sa sukobom interesa?“

Jošikava je klimnuo glavom.

„U pravu si. Ali nisam toliko glup da organizujem audiciju samo za tebe. To bi, ustvari, bila prevara.“

„Prevara?“

„Vidi, ti uvek možeš da daš oglas: uspešan četrdesetdvo-godišnji udovac traži drugu ženu. Ali zar misliš da ćeš onda imati priliku da biraš među desetinama lepih i talentovanih žena?“

„Ne.“

„S druge strane, ne možemo da organizujemo audiciju za film koji ne nameravamo da snimimo. To bi bila prevara po svačijim merilima. Moja ideja je da izađemo sa stvarnim filmskim projektom. Ljubavnom pričom, naravno. Potrebna nam je glavna junakinja, a ona mora da bude novo lice, nepoznato. Između ranih dvadesetih i ranih tridesetih, recimo. Moći će da se prijave samo kandidatkinje s dobrom pozadinom i nekom klasičnom veštinom. To će biti sastavni deo priče koju ćemo smisliti – da je protagonistkinja posvećena svojoj umetnosti. Tako da su svi tvoji zahtevi uključeni u poziv za audiciju.“

„Snimićemo film?“

„Nisam to rekao. Svake godine propadne na desetine filmskih projekata zbog nedostatka sponzora.“

„Pa, nije li to isto prevara?“

„Nikako. Velika je razlika između organizovanja audicije za film koji nikada nisi nameravao da snimiš i audicije za zvaničan projekat za koji aktivno tražiš finansijere, glavnu junakinju i scenario.“

„Ali onda je moguće da ćemo taj film i da snimimo.“

„Izgledi nisu dobri, ali s filmom se nikad ne zna. Zapravo, s filmovima imaš bolje šanse ako improvizuješ.“

„Stvarno?“

„Ne. Ali ne pomaže ni biti preterano uporan. Dok se u ovoj zemlji nešto ne promeni u industriji zabave, stvari poput upornosti ili brižljivog planiranja same po sebi nikada neće proizvesti film.“

„I šta, oženiću se glavnom junakinjom?“

„Zašto da ne?“

„Pa... ako je u pitanju ljubavna priča, to znači da će ona na filmu biti spetljana s nekim glumcem. Iskreno, ne bih rekao da mi se to dopada. Uostalom, ako snimimo film, ona će postati prava glumica, a ja sumnjam da se s glumicom može mirno živeti. Možda imam predrasude, ali one mi se uvek čine kao potpuno vanzemaljski soj.“

„To nije samo predrasuda, to je istina. Ne postoji takva pojava kao glumica uravnotežene ličnosti. Pokaži mi jednu i obrijaću glavu, nabiti krastavac u dupe i hodati na rukama po atolu Mururoa. Dakle, ne – u pravu si. Bila bi greška oženiti se onom koja dobije ulogu. Uostalom, izgledi da se film snimi inače su slabi, i kako bi joj onda bilo šta objasnio kad ceo projekat padne u vodu? Kako bi svojoj budućoj nevesti, koja je sva zagrejana za film, rekao da od cele stvari nema ništa? Bez obzira na to koliko je njena ljubav jaka, garantujem ti da bi to bio kraj svega. Ne glavnu junakinju, nikako. Čak ni neku od finalistkinja. Tebi je potrebna žena koja će proći prve krugove, filtriranje biografija, ona koja se ne čini kao rođena glumica ali je dovoljno zanimljiva da bismo je pozvali na razgovor. Možda nisi svestan toga, ali skrivena blaga su na sve strane. Ako malo zakuvamo priču, pa nam se prijavi, recimo, hiljadu žena, nema šanse da ne nađemo barem desetak koje će odgovarati tvojim zahtevima. Onakve za kojima će devedeset posto muškarača iskriviti vratove kako bi ih odmerili – ali koje u sebi kriju mnogo više od lepe spoljašnosti. Neki od tih skrivenih dragulja diplomirali su na najboljim univerzitetima. Nije da ti je to presudno, ali pričam ti o uistinu inteligentnim ženama, uspešnim balerinama ili talentovanim pijanistkinjama, elegantnim

i prefinjenim, lišenim svake drskosti ili izveštačenosti. Žene koje će te naterati da pomisliš: da sam samo dvadeset godina mlađi. Mada, kada sam bio dvadeset godina mlađi nisam imao novca ni položaj kojim bih ih osvojio, ali svejedno. Žene kakve bih pozeleo svom sinu, recimo.“

O, sjajno, prečutao je Aojama dok je Joşikava mešao novo piće. *Dakle, nasamarićemo samo najbolje žene.* Ali uprkos svojim ogradama, nije mogao da se uzdrži od toga da zamišlja sebe okruženog s deset ili dvanaest lepih, inteligentnih i prefinjenih devojaka. Koji čovek, a da nije homoseksualac ili mentalni bolesnik, ne bi uživao u takvoj maštariji? Muška mašta je moćna stvar, i bila je dovoljna da prevagne. I da mu zapečati sudbinu. Nije mogao da zna kakvi ga neopisivi užasi čekaju.

„Uostalom“, rekao je Joşikava, „verovatno želiš da čuješ nešto više o tome kako ćemo organizovati samu audiciju?“

Aojama je klimnuo. Ispio je pola čaše viskija sa sodom i na trenutak pogledao oko sebe. Nije bilo mnogo hostesa, ali čak i pod prigušenim svetlom bilo je jasno da su vrhunske. Nije bilo ničega kitnjastog u njihovoj šminci ili odeći, a ni u šanel kostimima koja su danas standardna uniforma za hostese. Nije bilo ni mušterija iz vremena pre buma internet biznisa – direktorčina ili trgovaca nekretninama u *armani* odelima s kamiondžijskim frizurama. Ovi su muškarci izgledali kao da rade u muzičkoj industriji ili na polju visokih tehnologija. Imali su novca na bacanje, ali su ipak bili sputani – ne jer su se držali pristojnosti i umerenosti, nego prosto jer nisu umeli da uživaju. Hostese su, elegantne ali i brižne, sedele kraj tih tih muškaraca, a Aojama je shvatio da se usredsredio na one prve na način koji je, nakon Rjokine smrti, potpunosti zaboravio. Mužjak koji pilji.

„U zavisnosti od toga kako pristupiš celoj stvari“, rekao je Joşikava, „ne postoji granica koliko novca možeš da potrošiš na jednu audiciju. Zakupljivanje reklamnog prostora u *Asahi iving njuzu* ili *Pii* ili *Tokio vokeru* može iz džepa da ti istera milione jena. A stvarno efikasni mediji na tom polju zakupljeni

su šest meseci unapred. Dakle, to zaboravi. Novine i časopisi su moćni alati, ali oni ionako ne bi zadovoljili naše potrebe. Šta kažeš na nove medije, upitaćeš me, poput interneta? Pa, ni to nije dobro. Misliš li da će ženu koju sto od sto muškaraca želi za svoju ljubavnicu ili nevestu stvarno interesovati medij nastanjen štreberima s viškom vremena na raspolaganju?“

„Tako da... ovo će možda zvučati malo staromodno, na pamet mi pada radio. Ne tinejdžerski programi – *Džej vejev* ili tako nešto – nego *Tokio FM 1*. Prilično sam dobar s jednim njihovim direktorom koji se zove Jokota. On je imbecil do daske, ali mi je dozlaboga dužan – bio je na korak da izgubi posao kad sam mu spasao dupe pronašavši mu čitavu listu sponzora. Radio je mnogo jeftiniji od televizije, a lako možeš da prevariš tri-deset ili četrdeset sponzora govoreći im da se radio vraća na velika vrata. Marketinška odeljenja, kao što i sâm znaš, preplavljena su ljudima čiji je mozak toliko nerazvijen da će se, ako im samo malo laskaš, zakleti da je i govno platinasto. Razgovaraću s Jokotom, pa ćemo se ubaciti u jedan od termina kako bismo zakovali stvar oko audicije. Imam veze u mnogim produkcijskim kućama koje stoje iza Jokotinih programa, tako da, pod pretpostavkom da ću dovući sponzore, ne bi trebalo da bude problema. Veruj mi, Jokota mi neće odbiti molbu da redovnu tromesečnu emisiju posveti temi kao što je, recimo 'gde je naša junakinja?'. Šta kažeš na naslov *Heroina sutrašnjice*? Moji kopirajteri će se pozabaviti scenarijom. Nije važno ko režira, bilo ko će biti dobar, ali voditelj emisije mora da bude žensko. Za muzičke predahe korišćemo poznate filmske teme. Izabraćemo kasni popodnevni termin, jer prvo moramo dopreti do studentkinja, a ionako ti nisu potrebne žene koje rade uobičajene poslove. Službenice? Zaboravi. Nije da nema lepih kancelarijskih službenica, ali teško ćeš prevariti emocionalno uravnoteženu ženu sa stalnim zaposlenjem.“

„Čekaj. Nisam tako mislio. Nećemo nikoga da varamo. Kažem samo da motiv za prihvatanje izazova, za iskorak ka snu,

kod kancelarijskih službenica neće biti toliko jak. Devojke bez obaveza koje žive kod roditelja, to je naša stvarna meta. Eufemizam je pomoć u kući, ali nijedna od njih zapravo ne pomaže oko kuvanja i spremanja. Popodnevni sati su za njih najdosadniji. Ustale su, istuširale se, i više nemaju šta da rade. Prerano je za bioskop, ili koncert, ili sastanak, na TV-u nema ničega vrednog gledanja, tako da, umesto da se poigraju svojim bradavicama i masturbiraju, počinju da vrte stanice na radiju. Njima dan tek počinje, pa traže nešto neobavezno i smirujuće. Zašto ne bi slušale *Heroinu sutrašnjice*? Žena koja vodi emisiju ima dubok, smirujući glas. *Šta je romantičnije od ružinog pupoljka?*, kaže. *Zamislite na trenutak. Šta misliš kako je Odri Hepbern provodila dane pre nego što je postala glumica? Ili Vivijen Li? Ili Džulija Roberts? Bile su baš kao ti. Živele su potpuno nesvesne da će uskoro zasjati na velikom platnu i u srcima miliona. Tako je. Sve su one bile obične devojke pre nego što su postale heroine. A heroine sutrašnjice danas su samo obične devojke, koje žive svoj život baš kao i ti. Zapravo, sutrašnja heroina možda ćeš biti upravo ti.*“

Šigeov letnji raspust bio je skoro završen. Tog leta je u Tokiju bilo zagušljivo toplo, a zbog putovanja s prijateljima, kampovanja sa školskim skijaškim klubom i duge posete majčinim roditeljima, nije baš mnogo vremena proveo kod kuće. Aojama je, s druge strane, imao nekoliko prezentacija za televizijske reklame tik pred praznik Bon, tako da su tek krajem avgusta ugrabili priliku da zajedno otputuju u mali hotel kraj jezera Jamanaka, u koji su odlazili skoro svake godine. Još dok je radio u agenciji, Aojama je jednom prilikom izabrao taj hotel kao lokaciju za fotografisanje reklamne kampanje za marku uvoznog viskija, i toliko mu se svidela intimna i tiha atmosfera mesta da je počeo da ga posećuje svake godine.

Prvo je tamo odlazio s Rjoko. Kasnije im se pridružio Šige kao novorođenče, pa beba i, konačno – kao dečkić. U posljednjih sedam godina, tokom kojih se činilo da je Šige porastao barem za glavu, njih dvojica su nastavili da odlaze tamo sami.

Hotel se nalazio u gusto pošumljenoj oblasti, na oko petnaest minuta vožnje do jezera. Nije bio posebno luksuzan, hrana nije bila nešto oko čega biste se uzbudili, a stalnim gostima nije pružan nikakav poseban tretman. Ali građevina, od kame-
na, drveta i gipsanog maltera, savršeno se stapala s okolnom šumom; dva teniska terena bila su vrlo dobro održavana; a svaka soba – kojih je bilo manje od dvadeset – bila je prostrana i prijatna. Najbolja stvar od svega bila je privatnost, činjenica da uopšte nije bilo prisilne interakcije s ostalim gostima, što je toliko česta pojava u mnogim planinskim odmaralištima i prenoćištima. Aojama je imao bezbrojne uspomene na dane koje su on i Rjoko ovde proveli. Njih dvoje su mnogo putovali u periodu uoči i odmah nakon venčanja, ali ovo mesto je bilo jedino na koje su se svake godine vraćali. Prvi put kada su došli, dovezli su se blubirdom 3S koji su pozajmili od prijatelja, a oboje su do te mere uživali u kasnim letnjim vožnjama auto-putem Čuo do jezera Jamanaka, da su odlučili da kupe svoj prvi auto, polovni audi na tridesetomesečni kredit. Nakon polovnog audija, kupili su nov, a zatim mercedes 190, mada je, posle Rjokine smrti, Aojama prešao na obične domaće limuzine.

U leto nakon Rjokine smrti, Aojama je, uz malo oklevanja, odlučio da sa Šigeom provede nekoliko dana u tom hotelu. U to vreme, Šige je pohađao treći ili četvrti razred. Upravnik hotela, zaljubljenik u Šumanovu muziku, nije znao da je Rjoko umrla. Izašao je do prilaza kako bi ih pozdravio i kada je otvorio suvozačka vrata ustanovio je da je sedište prazno. „Da li će vam se gospođa pridružiti kasnije?“, upitao je, a sa zadnjeg sedišta, čudno vedrim glasom, Šige je uzvratio: „Mama je umrla.“ Zvuci zrikavaca i ptica presekli su hladan vazduh, i Aojama je pomislio: *nikada više neće stajati na šljunku ovog*

parkirališta. Koliko je samo puta izašla iz kola tačno na ovom mestu, u koliko različitih stilova i boja cipela, i rekla, kao što je uvek činila: „Ovde gore stvarno možeš da osetiš kako leto iščezava, zar ne?“ Morao je da se suoči s činjenicom da je nikada više neće čuti kako izgovara te reči i da nikada više neće videti njenu vitku nogu kako gazi ovaj šljunak. Smrt bliske osobe, shvatio je u tom trenutku, nešto je s čim se suočavaš postepeno. Sledeća četiri dana, tokom kojih su on i Šige igrali beskrajne partije tenisa, brinuo se da li je jedan osmogodišnjak sposoban za takvu vrstu suočavanja. U to vreme su obojica bili loši igrači, što je značilo da su više vremena provodili jurcajući za lopticama nego udarajući ih, ali se Šige nikada nije požalio da mu je dosadno ili zatražio da prekinu. Čak je i on, osmogodišnjak, shvatao da zapravo ništa drugo nisu mogli da rade.

Sada mu je bilo petnaest.

„Nadam se da će se Gangsta slagati s gospođom Rie“, dobio je sa suvozačkog mesta. Bio je radni dan kasnog avgusta i trake auto-puta Čuo bile su gotovo puste. Nebo je bilo vedro i plavo i, kada su prošli jezero Sagami, ugledali su obrise planine Fudži na kojoj sada nije bilo snega. „Čini se da je on baš i ne voli, iako je ona ta koja ga svakog dana hrani.“

Gangstu su kupili pre pet godina u prodavnici kućnih ljubimaca u susedstvu. Pre njega su imali jazavičara, a dok je Rjoko još bila živa – škotskog terijera. Šige je izabrao psa i dao mu ime, ali kao dete kolebljivog entuzijazma, uskoro je zadovoljstvo hranjenja psa dva puta dnevno prepustio gospođi Rie, a Aojama je bio taj koji je psa izvodio u šetnju. Ipak, Šige je Gangstu i dalje smatrao svojim.

„Kako to misliš?“, upitao ga je Aojama. „Stalno se igraju zajedno u dvorištu.“

Bio je u komplikovanom raspoloženju, ali ipak ushićen. Jošikava je zaslepljujućom brzinom i s gotovo zbnjujućom vatrenošću počeo pripreme za audiciju. Rekao mu je da je radio program smesta odobren i da se već emituje.

„Moj tim je sve isplanirao“, rekao je Jošikava. „Naslov je *Heroína sutrašnjice*, baš kao što sam i prvi put rekao – smejurija, a?“

Nastavio je s opisivanjem voditeljke – džez pevačica od tri-deset i nešto godina koja tek što se vratila s dužeg boravka u Sjedinjenim Državama, i koja mu je rekla da je ideja da se po-stepeno otkriva radnja filma apsolutni pogodak te da su procene slušanosti odlične.

„Mislio sam da se zadužujem kod Jokote, ali su izveštaji toliko dobri se sad *on meni* zahvaljuje. Većina mlađih članova mog tima su filmski zagriženici, tako da se projekat razmahao sâm od sebe. Svakodnevno pričaju o sastancima s velikim distributerima i mogućim ulagačima, a sadržaji radio emisija pišu se čak i bez mog mešanja. Projekat je zaživeo sopstvenim životom do te mere da bi se ljudi mogli zapitati šta ćeš ti na audiciji. Evo moje ideje. Sećaš li se onog dokumentarca o kom si mi pričao, onog koji si radio u koprodukciji s televizijom Nemačke? O balerini koja ima probleme s kičmom i njenom imućnom pokrovitelju, i o autističnom dečaku, zar ne? Mogli bismo to da iskoristimo kao temelj za našu priču, a onda bi bilo potpuno prirodno da ti budeš jedan od producenata. Uostalom, to je priča s mnogo potencijala. Osim što ćemo ti naći nevestu, moguće je da na kraju snimimo film i zaradimo vrlo dobar džeparac. Naravno, ako sve prođe baš tako dobro, bogovi će verovatno morati da povrate ravnotežu tako što će nas sve spaliti, ali... Svejedno, emisija je išla tek tri puta i, slušaj pažljivo, primili smo preko dve hiljade prijava. Dve hiljade žena među kojima ćeš da biraš nevestu. Širok raspon godišta ne smeta, ali znaš šta? Možda je prikriiveni motiv pravi put ako želiš da napraviš film.“

„Gangsta možda ne izgleda tako“, rekao je Šige, „ali on je prilično nežan i osetljiv. Nekako stidljiv. Neće baš svakome da se prepusti. A gospođa Rie je baš, onako, priprosta, jel' da? Uvek razbije neko skupo posuđe koje je mama kupila.“

„To je samo tri dana. Siguran sam da će oboje preživeti.“

Pre nego što su krenuli, Šige je iznajmio deset ili dvanaest ratnih filmova i spakovao ih zajedno sa osamnaest-inčnim televizorom s ugrađenim video-rikorderom. Sad je pričao nešto o Vijetkongu, ali ga Aojama nije baš pažljivo slušao. Dve hiljade kandidatkinja bile su jedino o čemu je mogao da razmišlja. Dve hiljade je bila brojka koju nije mogao ni da pojmi, ali mu je pružala euforičan osećaj bezgraničnih mogućnosti. Koliko je ovo bilo drugačije od stanja u kojem je bio onog leta nakon Rjokine smrti! Jedino o čemu je mislio dok su se tog leta vozili u hotel bilo je da ne sme svom osmogodišnjem sinu dopustiti da ga vidi kako plače. Na kraju, čak i najdublje rane zacele, a nove mogućnosti mogu da iskrсну na sve strane. Bila je to očigledna istina, ali sad ga je zaprepastila kao nešto duboko i oslobađajuće. Nakon što bi se prijavili u hotel, on i Šige bi odigrali tri seta, okupali se jedan za drugim u velikoj drvenoj kadi, izašli u kineski restoran na jezeru, u kojem su supa od ajkulinog peraja i abalon bili izvrsni, a zatim se vratili da gledaju *Hamburger Hil*, ili *Vod*, ili *Rambo*... Sve je bilo tako jednostavno i zdravo i ugodno.

„Nije da znam mnogo o Vijetkongu“, rekao je Šige. „Ali, da li su stvarno bili toliko jaki?“

„U džungli?“, upitao ga je Aojama. „Nepobedivi.“

„Nisu im bile ravne ni Zelene beretke, zar ne? A Specnaz?“

„Specnaz se nikada nije borio protiv Vijetkonga.“

„Ali da jeste, Specnaz bi verovatno isto izgubio?“

„Mislim da niko ne bi mogao da pobedi Kong u njihovoj rođenoj džungli.“

„Neverovatne zamke i svašta, je li?“

„Mhm. Plitke jame sa zašiljenim kopljima od bambusa skrivenim ispod lišća. Manje rupe u kojima možeš da izgubiš nogu. Daske sa šiljcima koje iskrsavaju iz tame i zabijaju ti se u grudi.“

„A čuo sam i da su te šiljke premazivali otrovom, ili ljudskom kakom.“

„Na kraju krajeva, govna su džabe, za razliku od municije i helikoptera.“

„Prilično zastrašujuće. Kladim se da su koristili najprljaviju moguću kaku. Svi pokazu uzorke, pa se izabere ona s najviše bakterija i svega.“

Dok su se vozili slušali su Bitlse iz njihove srednje faze. Bio je to rezultat kompromisa: Aojama je želeo klasiku, a Šige je navijao za ranog Komuro Tetsuju. Upravo se završila „All You Need is Love“. Aojama je pogledao na sat, a zatim isključio CD plejer i prebacio na radio FM 1. Mek ženski glas preo je iz zvučnika, i Šige je upitao: „Šta je ovo? Zašto slušamo radio?“

Heroina sutrašnjice. Gde li je ona sad? Snovi se zaista ostvaruju. Potrebno je samo malo hrabrosti...

Prvo pregledanje biografija počće ubrzo nakon što se vrate s jezera Jamanaka. Dve hiljade žena, mislio je Aojama...